

Arrest

nr. 270 958 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DEWND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, geboren te Paramaribo op 20 juli 1996.

Uit het paspoort van de verzoekende partij blijkt dat zij op 14 september 2019 de Schengenzone binnen gereisd is via Nederland.

Op 4 september 2020 heeft mevr. H. R. N., bij de gemeente Beerse een aanvraag van een verklaring van inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen ingediend (bijlage 19).

Op 31 mei 2021 diende de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar grootmoeder, mevr. H. R. N., met de Nederlandse nationaliteit (bijlage 19ter).

Op 30 november 2021 besliste de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.05.2021 werd ingediend door:

Naam: N.

Voornamen: M. A. O.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 20.07.1996

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Nederlandse grootmoeder, de genaamde N. H. R. (RR. 57.02.02 628-38) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Europese referentiepersoon.

Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, m.a.w. dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond, en heden ook in België ten laste komt.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- *Bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister, district Paramaribo dd. 17.08.2020 en dd. 26/03/2021*
- *Bewijs van burgerlijke staat, district Paramaribo dd. 17.08.2020*
- *Attesten van de inspectie Der Directe belastingen te Paramaribo voor de jaren 2017, 2018, 2019 en 2020 te*
- *Attest van het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) te Paramaribo dd. 17.03.2021*
- *Werkgeversverklaring, jaaropgaaf 2020 + loonfiches voor de periode november 2020 - januari 2021 en van mei 2021 - juli 2021 bij werkgever Amsta te Amsterdam van de referentiepersoon*
- *Attesten Surichange bank NV, bewijzen stortingen in het verleden. Waar de referentiepersoon geld overmaakte aan betrokkene in Suriname. Twee stortingen in 2016, 4 stortingen in 2017. 4 stortingen in 2018 en 3 stortingen in 2019*
- *Brief advocaat dd. 30/08/2020*

Wat het onvermogen en het ten laste zijn betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene verschillende attesten en bewijzen van stortingen heeft voorgelegd uit Suriname. Echter, betrokkene legt een Surinaams paspoort voor waaruit blijkt dat hij op 14.09.2019 Schengen is binnengereisd via Nederland met een C- visum.

Uit zijn visumaanvraag blijkt dat hij een garant, woonachtig in Nederland heeft opgegeven, nl. de genaamde B. V. B. opgegeven, woonachtig te (...).

Gezien betrokkene zijn laatste verblijfplaats vooraleer hij naar België kwam Nederland is, dient betrokkene zijn onvermogen te bewijzen vanuit Nederland. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene in Nederland onvermogen was, noch dat hij er financieel en materieel ten laste was van zijn grootmoeder.

Bovendien was betrokkene toen 23 jaar en niet onder de 21 jaar zoals de advocaat in zijn brief beweert, zodat er alsnog bewijzen ten laste moesten voorliggen.

De bewijzen van onvermogen en afhankelijkheid vanuit Suriname kunnen dus niet worden aanvaard aangezien ze geen betrekking hebben op het laatste herkomstland, namelijk Nederland.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst/Nederland ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst/ Nederland financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Gelet op de bovenstaande elementen en gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond van in het land van herkomst wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het gegeven dat betrokkene sedert 31.05.2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had zij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige

mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine, RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, werd door verwerende partij genomen omdat verwerende partij stelt dat het land van herkomst Nederland zou betreffen in plaats van Suriname.

De voorliggende verblijfsaanvraag betreft een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, dat stelt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]”

Verzoeker heeft aldus een verblijfsaanvraag ingediend in functie van zijn Nederlandse grootmoeder omdat hij in Suriname onvermogen was en hierdoor ten laste is van haar.

Hij legde hiertoe de volgende bewijsstukken voor:

- Geldverzendingen vanwege de referentiepersoon in het verleden (periode september 2016 tot augustus 2019) (stuk 3);
- Bewijs ongehuwde staat (verzoeker was dus alleenstaand in Suriname) (stuk 4);
- Attesten van de Inspectie der Direkte Belastingen waaruit blijkt dat verzoeker geen enkele vorm van inkomsten genoot in de jaren 2017 - 2020 en dus voorgaand aan de aanvraag gezinshereniging (stuk 5);
- Attest MI-GLIS waaruit blijkt dat verzoeker sinds zijn geboorte nooit enig onroerend goed heeft gehad in Suriname (stuk 6).

Verzoeker heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon, zijn grootmoeder, daar hij onvermogen was in Suriname. Hij kon dus onmogelijk zelf in zijn basisbehoeften voorzien, waardoor hij er een werkelijke afhankelijkheidsrelatie bestond tussen hem en de referentiepersoon.

Aan de hand van de hierboven opgesomde stukken heeft hij dit aangetoond: enerzijds toont hij aan dat er een werkelijke, regelmatige en voldoende financiële steun was vanwege de referentiepersoon; anderzijds toont hij aan dat hij zelf niet over de middelen beschikte om in zijn eigen basisbehoeften te kunnen voorzien, reden waarom hij afhankelijk was van de referentiepersoon.

Deze bewijsstukken an sich worden niet betwist door de verwerende partij; elke motivering hierover ontbreekt immers. Indien verwerende partij deze stukken niet zou aanvaarden, diende zij dit afdoende te motiveren, zodat verzoeker in staat werd gesteld om in alle duidelijkheid te oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Dit is niet gebeurd, waardoor men kan stellen dat verwerende partij deze voorgelegde bewijsstukken impliciet heeft aanvaard.

De onvermogensdheid en het ten laste zijn werden dus afdoende bewezen.

Daarbij heeft de raadsman van verzoeker trouwens nooit (!) beweerd dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag onder de 21 jaar oud was. Dit betreft de broer (R.) van verzoeker (stuk 8), waarvoor tevens een aanvraag gezinshereniging werd ingediend in functie van de grootmoeder. Dit weerhouden in de beslissing ten aanzien van verzoeker getuigt van een gebrekkig onderzoek en gebrekkige studie van het door verzoeker ingediende dossier!

6.

Wat verwerende partij echter wel betwist is het herkomstland. Verwerende partij stelt immers dat het herkomstland in casu Nederland betreft en niet Suriname, waardoor verzoeker bovengenoemde bewijsstukken vanuit Nederland had moeten voorleggen en niet vanuit Suriname.

Niets is minder waar...

Het gegeven dat verzoeker in september 2019 naar Nederland reisde met een C-visum (zoals blijkt uit zijn paspoort) doet geen afbreuk aan het feit dat zijn herkomstland Suriname is. Immers, verzoeker stond nooit ingeschreven in Nederland, noch diende hij daar enige verblijfsprocedure in. Dit blijkt bovendien nergens uit het administratief van verwerende partij. Verwerende partij had dit trouwens perfect kunnen nagaan bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te Nederland of bij de verbindingssambtenaar.

Bovendien stond verzoeker wel ingeschreven in Suriname, alwaar hij bovendien ook de geldverzendingen vanwege de referentiepersoon ontving, (stukken 3 en 7)

Verwerende partij stelt dan ook verkeerdelijk dat verzoeker zijn situatie van onvermogensdheid in Nederland diende aan te tonen.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in navolging van rechtspraak van het Hof van Justitie al meerdere keren geoordeeld dat de kern van het begrip ‘ten laste zijn’ een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, inhoudt.

Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont (RvV nr. 211.725 van 26 oktober 2018).

Een ander voorbeeld, waarin de Raad oordeelde (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307)

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

Ook blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De invulling van het begrip ‘ten laste zijn’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dus dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien.

7.

Verwerende partij had dus moeten vaststellen dat er in casu wel degelijk sprake is van deze feitelijke afhankelijkheidsrelatie waarbij de referentiepersoon verzoeker financieel steunt. Verzoeker toonde dit aan, aan de hand van talrijke geldverzendingen gedurende een periode van 3 jaar, voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, waarbij regelmatig aanzienlijke bedragen werden overgemaakt, wat trouwens niet wordt betwist door verwerende partij!

Dit heeft verwerende partij niet gedaan, waardoor zij haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting heeft geschonden.

8.

Tot slot toonde verzoeker ook aan dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker ten laste te nemen.

De volgende documenten werden hiervoor neergelegd:

- Loonfiches en werkgeversverklaring (stuk 9);*
- Bewijzen ziektekostenverzekering voor alle betrokkenen (stuk 10);*
- Bewijzen dat alle betrokkenen nog nooit ten laste vielen van het OCMW (stuk 11).*

In de bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van verzoeker wordt hierover geen enkele betwisting gevoerd door verwerende partij. Dit is wel het geval in de weigeringsbeslissing die werd genomen ten aanzien van de broer van verzoeker, waarin wordt gesteld dat de referentiepersoon onvoldoende zou verdienen.

De berekening waarop verwerende partij zich in die beslissing baseert is totaal ongehoord en uit de lucht gegrepen! Men stelt nl. dat, omdat er 3 (?) aanvragen gezinshereniging in functie van de referentiepersoon lopen, het bedrag van het leefloon van 3 alleenstaanden in rekening moet worden gebracht.

Ten eerste klopt het niet dat er 3 aanvragen zouden lopen in functie van de referentiepersoon. Verwerende partij stelt dat ook de broer van de referentiepersoon een aanvraag zou hebben ingediend

in functie van haar, doch dit wordt ten zeerste betwist en ook niet gestaafd door verwerende partij. Dit blijkt dus nergens uit, ook niet uit het administratief dossier...

Indien men dus de berekening van verwerende partij toepast, dient men het leefloon voor een alleenstaande t.b.v. 1024,49 euro x 2 te doen en stelt er zich helemaal geen probleem aangezien de referentiepersoon zo'n gemiddeld nettoloon van meer dan 2.800 euro per maand heeft!

Doch, ten tweede klopt de berekening van verwerende partij niet.

Artikel 40bis, §4, 2de lid bepaalt:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Het Unierecht verbiedt dat België een bepaald bedrag zou vaststellen dat “voldoende” is, omdat dit altijd geval per geval beoordeeld moet worden. In geen geval mag het bedrag hoger liggen dan de leefloon tarieven (RvV 31 juli 2019, arrest nr. 224 509).

Verwerende partij had bovendien moeten vaststellen dat het gaat over een voltijdse betrekking voor onbepaalde duur, waardoor de inkomsten van de referentiepersoon stabiel en regelmatig zijn.

De referentiepersoon beschikt daarnaast over een ziektekostenverzekering in Nederland én België, voor zichzelf en voor haar beide kleinzonen, waardoor alle kosten op dat vlak gedekt zijn (stuk 10) + er werd aangetoond dat geen van de betrokkenen ooit al ten laste viel van het OCMW (stuk 11).

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen schendt. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Het is niet betwist dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en dus moet aantonen 'ten laste' te zijn van de Europese referentiepersoon.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij een Surinaams paspoort voorlegt waaruit blijkt dat zij op 14 september 2019 Schengen is binnen gereisd via Nederland met een C- visum. De verwerende partij motiveert verder dat de verzoekende partij in haar visumaanvraag een garant, woonachtig in Nederland heeft opgegeven, nl. de genaamde B. V. B. , woonachtig te (...), en dat gezien de verzoekende partij haar laatste verblijfplaats vooraleer zij naar België kwam Nederland is, haar onvermogen moet bewijzen vanuit Nederland, maar dat nergens uit het dossier blijkt dat zij in Nederland onvermogen was, noch dat zij er financieel en materieel ten laste was van haar grootmoeder. De bewijzen van onvermogen en afhankelijkheid vanuit Suriname kunnen volgens de verwerende partij dus niet worden aanvaard aangezien ze geen betrekking hebben op het laatste herkomstland, namelijk Nederland. Om die reden besluit de verwerende partij dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst/Nederland ten laste was van de referentiepersoon. Gelet op de bovenstaande elementen en gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond van in het land van herkomst wordt het recht op verblijf door de verwerende partij geweigerd aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij geeft in haar enig middel toe dat zij in september 2019 naar Nederland reisde met een C-visum, zoals blijkt uit haar paspoort, maar dit doet volgens haar geen afbreuk aan het feit dat het herkomstland Suriname is. Immers, zo stelt de verzoekende partij, stond zij nooit ingeschreven in Nederland, noch diende zij daar enige verblijfsprocedure in.

Kernvraag die zich *in casu* stelt is de vraag of het 'land van herkomst' dat als referentieland geldt om te bepalen of de verzoekende partij van daaruit al dan niet ten laste was van de referentiepersoon vóór haar aanvraag, Nederland dan wel Suriname is.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11), wordt duiding gegeven bij het begrip *“land van herkomst”* in de zin van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG. De Raad wijst erop dat in overweging 31 van het arrest wordt gesteld dat het land van herkomst, in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart ten laste van een burger van de Unie te zijn, *“de*

staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen". Deze passage van het arrest betreft een antwoord op de vraag naar welke staat dient te worden gekeken voor de beoordeling alwaar men ten laste moet zijn geweest, waarin *"de staat waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen"* wordt geponeerd als correcte interpretatie in plaats van *"het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde"*. De staat waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, doch moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt.

De Raad stelt dan ook vast dat voor de beoordeling van het *"ten laste zijn"* het *"land van herkomst"* niet noodzakelijk het land van nationaliteit van de aanvrager is, wel het land waar hij verbleef op het ogenblik dat hij verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, of het land (buiten België) waar de verzoekende partij in hoofddorpe verbleef voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging (zie ook HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman). Het is voor de beoordeling of de verzoekende partij in het land van herkomst *"ten laste is"* van de referentiepersoon, dan ook van belang duidelijk te weten wat het land is waar zij verbleef voorafgaand aan haar komst naar België en de in dit land ingediende aanvraag tot gezinshereniging. Het is immers in functie van dit land dat moet worden nagegaan of de verzoekende partij onvermogen is en ten laste van de referentiepersoon. *In casu* geeft de verzoekende partij zelf toe dat zij in september 2019 al naar Nederland reisde met een C-visum, en dateert de aanvraag gezinshereniging in functie van haar grootmoeder van 31 mei 2021. De verzoekende partij bevond zich op dat moment dus al ongeveer twee jaar in Nederland. *In casu* heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook terecht Nederland aangemerkt als *"land van herkomst"*.

De verzoekende partij betwist niet de motivering in de bestreden beslissing dat *"nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene in Nederland onvermogen was, noch dat hij er financieel en materieel ten laste was van zijn grootmoeder."*, en dat *"hij noch afdoende (heeft) aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst/ Nederland financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon."* De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat het motief dat stelt dat *"Het gegeven dat betrokkene sedert 31.05.2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, geen afbreuk (doet) aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon"* kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoekende partij richt haar betoog verder op het feit dat zij in Suriname wel degelijk ten laste was van haar grootmoeder, dat haar raadsman nooit beweerd heeft dat zij op het ogenblik van de aanvraag onder de 21 jaar oud was, en op de motivering van de beslissing die werd genomen ten aanzien van haar broer.

Uit voorgaande bespreking is al gebleken dat het hele betoog dat de verzoekende partij voert en waaruit moet blijken dat zij wel degelijk in Suriname ten laste was van haar grootmoeder, niet dienstig is aangezien het *"land van herkomst"* *in casu* Nederland betreft en niet Suriname.

Het motief van de bestreden beslissing dat vermeldt dat de verzoekende partij zou gesteld hebben jonger te zijn dan 21 jaar betreft een overtollig motief, in die zin dat de eventuele kennelijke onredelijkheid ervan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Het determinerend motief van de bestreden beslissing betreft immers het motief dat stelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, Nederland.

Wat de kritiek van de verzoekende partij betreft op de beslissing die genomen werd ten aanzien van haar broer, is deze niet dienstig. De *in casu* bestreden beslissing werd immers genomen ten aanzien van de verzoekende partij zelf.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU